

čas projevuje dovolatel názor, že slovy zákona o zvláštním placení mimořádných pracovních hodin jest míněna odměna převyšující pravidelný plat. S tímto názorem nelze souhlasiti. Práce přes čas, pokud jest podle zákona přípustná, musí ovšem podle velícího zákonného předpisu býti zvláště zaplácena, ale tím zákon nestanoví, že za práci přes čas musí býti placena mzda zvýšená, nýbrž vyjadřuje jen zásadu, že mzda za práci pravidelnou nezahrnuje v sobě ještě odměnu za případnou práci přes čas, takže práce přes čas musí býti odměňována vedle toho (zvlášť) (viz rozh. čís. 9505 sb. n. s.). Co do výše odměny za práci přes čas jest rozhodnou podle § 1152 obč. zák. především úmluva stran (viz rozhodnutí čís. 5537 sb. n. s.), a kdyby jí nebylo, jest přiměřený plat pokládati za vymíněný, k čemuž se dodává, že v rozhodnutí čís. 6854 sb. n. s. byl předpis zákona, že práce přes čas musí býti zvláště placeny, vyložen v ten smysl, že úplata za ně musí býti aspoň přiměřená úplatě za práce pravidelné. V souzeném případě žalobce sám tvrdí, že podle ujednání pracoval za mzdu hodinovou, a přiznává, že za vykonané práce přes čas dostal touž mzdu, jako za práce pravidelné, a poněvadž tuto mzdu přijímal po celou dobu pracovního poměru, nečině další nárok, jest míti za to, že vyplácená mu odměna za práci přes čas vyhovovala shodné vůli stran a neodporovala zákonu, takže tu není místa pro soudcovské určování přiměřeného platu a žalobní nárok na další příplatek ke mzdě již zaplacené není nijak odůvodněn.

Čís. 10077.

Ohlásiv poplatek z převodu k exekuční dražbě (§ 172, druhý odstavec, ex. ř.), nabyt stát nároku, by bylo při rozvrhu nejvyššího podání přihlíženo k poplatku v příslušném pořadí, i když poplatek nebyl uveden v přihlášce k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 10. července 1930, R I 549/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud prvního stupně československému státu převodní poplatek v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud přikázal československému státu v přednostním pořadí převodní poplatek.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu proto, že nebyl čsl. státu z nejvyššího podání v požadovaném přednostním pořadí přikázán převodní poplatek z tržby smlouvy ze dne 6. září 1927. Berní úřad tento poplatek 4270 Kč na vyzvání podle § 172 druhý odstavec ex. ř. včas před dražbou sice ohlásil a přihlášku příslušným platebním rozkazem doložil, ale v přihlášce podané na vyzvání podle § 210 ex. ř.

k rozvrhovému roku poplatek neuvedl. K rozvrhovému roku se zástupce státu nedostavil. První soud v rozvrhovém usnesení poplatek nepřikázal a rekursní soud rekursu finanční prokuratury nevyhověl, ježto prý se, an v přihlášce k rozvrhovému roku poplatek nebyl uveden, musí mít za to, že stát poplatek nepožaduje, snad proto, že byl zapraven, a mimo to podle názoru rekursního soudu jest pro rozvrh nejvyššího podání rozhodnou přihláška k rozvrhovému jednání. S těmito důvody nelze však souhlasiti. Okolnost, že v přihlášce k rozvrhovému roku nebyl převodní poplatek uveden, neznamenal ještě, že berní úřad poplatek již nepožaduje, ježto snad poplatek byl zapraven. Neuvedení poplatku v přihlášce k rozvrhovému roku lze vysvětliti také nedopatřením. V přihlášce nebyla dřívější přihláška před dražbou odvolána, odnikud neplyne, že přihláška k rozvrhovému roku měla nastoupiti místo dřívější přihlášky na zapravení poplatku, na vzdání se odnikud nelze souditi a závěr rekursního soudu nemá dostatečného podkladu (§ 863 obč. zák.). Ohlásiv poplatek ke dražbě (§ 172 druhý odstavec ex. ř.), nabyt stát nároku, by při rozvrhu k poplatku bylo v příslušném pořadí přihlíženo. Přihláška tvořila část exekučního spisu a, i když poplatek v přihlášce k rozvrhovému roku nebyl uveden, bylo k němu, ježto z exekučního spisu, nanejvýš z přihlášky ke dražbě a z připojeného k ní dokladu byl zřejmý a státu příslušel, přihlížeti a jej v přednostním pořadí podle § 216 čís. 2 ex. ř. přikázati. Přihláška k rozvrhu není při rozdělování nejvyššího podání jediné rozhodná, jak za to má rekursní soud, nýbrž podkladem rozvrhu jsou i spisy (§ 214 ex. ř.). Podle nich, jak již řečeno, převodní poplatek z tržové smlouvy ze dne 6. září 1927 státu z nejvyššího podání náležel. Na dovolací rekurs bylo proto o převodním poplatku uznati, jak se stalo.

Čís. 10078

Pravomoc rozsudku, jímž bylo stanoveno výživné nemanželského dítěte, nevadí tomu, by se nebylo domáháno zvýšení výživného, změnily-li se poměry.

(Rozh. ze dne 11. července 1930, Rv II 75/30.)

Nemanželský otec byl uznán rozsudkem ze dne 7. června 1922 povinným platiti na výživu dítěte 90 Kč měsíčně. Žalobou, zadanou roku 1929, domáhalo se dítě na otci zvýšení výživného na 150 Kč měsíčně. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud zamítl žalobu v podstatě z toho důvodu, že se majetkové poměry žalovaného od vydání rozsudku ze 7. června 1922, kterým bylo výživné po první upraveno, v podstatě nezměnily, opřev svůj právní názor z vážné části o vývody plenárního rozhodnutí Nejvyššího